

HỒI 41

Nghĩa Nặng Tình Thâm

N

ường Thấm cứ đứng lặng như một pho tượng trước mũi lâu thuyền. Mọi người không muốn phá vỡ sự trầm mặc của chàng, mà để cho chàng sống với những nội thức riêng của bản thân mình.

Xa xa một chiếc thuyền, xé nước tới lâu thuyền. Chẳng mấy chốc chiếc thuyền nan đã cập vào mạn lâu thuyền. Lục Đại Thiên cấp Đông Phương Tử Linh lướt lên mạn thuyền.

Lão vừa đặt chân lên mạn thuyền vừa nói:

- Đường Thấm đâu?

Đường Thấm bước nhanh đến bên Lục Đại Thiên. Chàng bàng hoàng khi thấy trên tay lão là Đông Phương Tử Linh.

- Tử Linh.

Tử Linh nhìn chàng với ánh mắt thất thần.

Chàng đỡ lấy Đông Phương Tử Linh từ tay Lục Đại Thiên. Mặc dù trao Tử Linh qua tay Đường Thấm nhưng ánh mắt Sát thần của lão quỷ Lục Đại Thiên lộ rõ sắc ma bất nhẫn.

Chàng bế Tử Linh vào trong khoang thuyền, đặc nàng nằm xuống tấm thảm mà Bạch Cúc đã trải sẵn.

Tử Linh nhìn Bạch Cúc.

Nàng khẽ gật đầu rồi lui ra ngoài khoang thuyền, sau đó đóng cửa khoang thuyền lại.

Trong khoang thuyền còn lại Đường Thấm và Tử Linh.

Đường Thấm nhìn Tử Linh.

- Tử Linh... không sao chứ?

- Hãy đỡ lấy Tử Kinh ngồi lên tựa hân vào vai mình.

Nàng nghiêng đầu qua bên, nhìn sang Đường Thấm.

- Đường Thấm... Tử Linh muốn đi cùng với Đường Thấm tới vùng đất mà Tử Linh đã chào đời, nhưng bây giờ thì không còn được nữa rồi. Tử Linh quay về quê nhà một mình.

Dòng lệ trào ra khoe mắt nàng.

Đường Thấm nghẹn ngào.

- Tử Linh sẽ không sao đâu. Đường Thấm sẽ đi cùng với Tử Linh.

Nàng gượng cười.

- Quá muộn rồi. Tử Linh biết mình sẽ ra đi một mình mà không có ai theo cả.

- Chuyển đi này, Tử Linh không muốn Đường Thấm đi cùng đâu. Tử Linh đi xa lắm. Xa lắm.

Nàng tựa hẳn đầu vào vai Đường Thấm. Lệ tiếp tục trào ra khoe mắt nàng.

Chàng không khỏi nghẹn ngào. Xúc động với lời nói của Đông Phương Tử Linh.

Đường Thấm khẽ lắc đầu.

- Đường Thấm không muốn Tử Linh đi chuyển đi này đâu. Không muốn nàng đi.

Tử Linh gượng cười rồi nói.

- Không có ai có thể thay đổi được số phận mình.

Đôi thu nhãn của Tử Linh ngầy dại đi. Nàng như nhìn vào một điểm hư vô xa thẳm nào đó, rồi nghẹn ngào nói:

- Đường Thấm biết không? Tử Linh đã có dự định sẽ cùng với Đường Thấm ra quan ngoại và mai danh ẩn tích nơi quê hương của Tử Linh. Nơi đó thật yên bình.

Nàng hơi ngửa đầu ra sau, nhìn Đường Thấm.

- Cuộc đời Đông Phương Tử Linh đã trải qua bao nhiêu thăng trầm và sóng gió. Huynh muội của Tử Linh đã từng bị võ lâm truy sát vì Kiếm Khí Càn Khôn. Để mưu cầu cho sự sinh tồn của mình, Tử Linh đã phải dụng đến nhan sắc trời ban cho và cả bí kiếp Càn Khôn để làm chủ được Lục Đại Thiên.

Nàng gượng cười.

- Tử Linh là một mỹ nhân với đầy rẫy những bất trắc phải không?

- Đừng nói với Đường Thấm những lời đó. Đối với Đường Thấm, Tử Linh không như vậy.

- Phải nói tất cả cho Đường Thấm biết mà. Tử Linh muốn nói tất cả cho dù Tử Linh biết khi Đường Thấm đã thấu đáo những sự thật kia thì trong mắt Đường Thấm Tử Linh sẽ là một ma nữ đáng kinh tởm nhất.

Đường Thấm lắc đầu.

- Đường Thấm không muốn biết đâu.

- Có biết mới hiểu Tử Linh.

Nàng gượng cười rồi nhỏ nhẹ nói:

- Tử Linh đã dụng nhan sắc của mình mê hoặc cả bảy bị chuồng môn đại phái như một con nhện chần lưới tình bắt mồi. Chẳng gì muốn biến cách hóa giải Càn Khôn Kiếm Khí của Đông Phương dòng tộc.

Nàng nhìn lên Đường Thấm.

- Đã có biết bao nhiêu mạng người phải chết bởi nhan sắc của Tử Linh rồi. Đường Thấm có biết không?

Chàng khẽ buông tiếng thở dài.

Nhìn xuống Tử Linh, Đường Thấm gật đầu nói.

- Tử Vong Đảo cũng có tử trường, tại Thiên Long trang cũng có Tử trường.

- Trong võ lâm ở đâu cũng có tử trường. Tử trường có mặt khắp mọi nơi trong võ lâm trung thổ.

- Người võ lâm đi tìm cái chết không trách được Đông Phương Tử Linh.

Nàng nhìn chàng bằng đôi mắt to và đen láy nhưng không còn nét tinh anh của một đại cao thủ trong Thiên môn.

Tử Linh nhỏ nhẹ nói:

- Đường Thấm không coi khinh Tử Linh à?

- Nếu không có Tử Linh, Đường Thấm còn có ngồi đây bên cạnh nàng hay sao?

Nụ cười gượng hiện lên cánh môi của nàng.

- Có một điều, Tử Linh đã định giấu Đường Thấm.

Đường Thắm nhìn xuống chàng.

- Tử Linh đã giấu rồi thì đừng nói. Những gì người ta không thể nói được thì cũng không cần nên nói ra.

- Lúc này Tử Linh phải nói. Nói tất cả với Đường Thắm.

Hai dòng lệ trào ra khoe mắt Tử Linh. Những giọt nước mắt của Phù Vân cùng chủ Đông Phương Tử Linh tợ như những ngọn thủy thủ vô tình cất vào trái tim và khối óc của Đường Thắm. Chàng nhìn xuống khuôn mặt điểm trần với làn nước mắt dần dụa mà nghẹn ngào nói:

- Tử Linh.

Tử Linh gượng cười nói:

- Ngay cả chuyện Đường Thắm bị trúng Thiên Hoa Phấn cũng có âm mưu của Tử Linh nữa.

Nàng khẽ buông tiếng thở dài rồi nói:

- Lục Y Phụng vốn đã bảo Tử Linh đầu độc khí mà chỉ có Thiên Hoa Phấn mới hóa giải được. Chuyện Tử Linh làm cũng chỉ vì muốn không chế Lục Đại Thiên. Lục Đại Thiên lão quỷ là nội tổ của Y Phụng. Lão ấy thương Y Phụng còn hơn cả tính mạng mình.

- Tử Linh có lòng độ lượng mới cứu Y Phụng.

Nàng gượng cười lắc đầu.

- Tử Linh không độ lượng như chàng nghĩ đâu. Sau khi giao thủ với Đường Thắm, Tử Linh kịp nhận ra rằng, Đường Thắm là một cao thủ kỳ tài hiếm có. Là một người có thể thay đổi, nói đúng hơn là có thể hủy Tử Vong Kỳ nên mới đặt Đường Thắm vào sự lựa chọn. Y Phụng hay bản thân mình.

Nàng nhìn vào mắt chàng.

Đường Thắm gượng cười rồi nói:

- Nói gì thì nói, nếu không có Tử Linh thì Y Phụng đã chết.

- Đúng... Nhưng ý của Tử Linh không phải muốn cứu lấy Y Phụng đâu mà chỉ muốn phế bỏ nội lực của Đường Thắm như từng phế bỏ nội lực của Lục Đại Thiên.

Nàng đổi giọng nhỏ nhẹ:

- Tử Linh nói thật đó.

- Cho dù vậy, Đường Thấm và Y Phụng vẫn xem Tử Linh như ân nhân của mình. Nếu không có Tử Linh, Y Phụng phải chết.

Nàng buông tiếng thở dài.

- Đường Thấm trở thành kẻ bị mất hết nội lực không hận Tử Linh sao?

- Không. Điều bây giờ Đường Thấm muốn là Tử Linh phải ở lại bên Đường Thấm.

- Tử Linh biết mình đang trong tình trạng nào mà.

Nàng nói rồi tựa hẳn người vào người chàng như muốn dẫn mình với Đường Thấm là một người.

Nàng mơ hồ nói:

- Tử Linh không ngờ Đường Thấm lại không vì bản thân mình mà lại vì Y Phụng.

Lệ trào ra khóe mắt nàng.

Đường Thấm nấn nhẹ bờ vai Tử Linh

- Nếu Tử Linh rơi vào tình cảnh như Y Phụng, Đường Thấm còn hành động hơn như vậy nữa.

Nàng nhìn chàng qua màn lệ đọng trên hai con ngươi mình.

- Chàng không vì Tử Linh trong tình huống này mà thốt ra lời nói đó chứ.

Đường Thấm nhìn xuống nàng.

- Đường Thấm nói bằng tất cả tâm tư của mình. Nói bằng tất cả trái tim và khối óc của mình.

Hai dòng lệ lại trào ra khóe mắt nàng.

- Tử Linh này là ma nữ, sao chàng không hận?

- Không... không có gì để hận Tử Linh cả. Tất cả những gì đã xảy ra bởi vì người ta buộc Tử Linh phải làm.

Nàng dựa đầu áp má vào ngực Đường Thấm. Những giọt lệ trào ra khóe mắt nhiều xuống ngực áo chàng.

Tử Linh nhỏ nhẹ nói:

- Chàng đã hiểu Tử Linh chưa?

- Đường Thấm hiểu nàng mà.

Nàng ngẩng mặt nhìn lên Đường Thấm.

- Đường Thấm đã hiểu ư?

- Đường Thấm hiểu Tử Linh hơn ai hết. Tử Linh không là một ma nữ mà là một anh thư.

Nàng gượng cười rồi nói:

- Tử Linh không nói điều đó. Tử Linh đã yêu Đường Thấm. Một tình yêu mà Tử Linh đi tìm, khi bắt gặp được chàng thì nàng đã dâng tất cả tình yêu cho Đường Thấm bằng cả trái tim và khối óc mình.

Tử Linh nghẹn ngào. Người nàng run nhẹ trong vòng tay của chàng.

- Đã biết bao nhiêu người quỳ xuống trước Tử Linh, và sẵn sàng dâng cả tính mạng lẫn cơ nghiệp mà họ có để cầu mong sở hữu nhan sắc của Tử Linh. Nhưng tất cả đều chẳng có gì, cho đến khi Tử Linh biết và hiểu Đường Thấm. Đúng rồi... Tử Linh đã yêu chàng. Khi đã yêu Tử Linh mới biết được sức mạnh của tình yêu như thế nào. Trước đây Tử Linh cứ luôn tự hỏi, tại sao những kẻ kia lại giống như những con thiêu thân không nghĩ đến bản thân mình mà cứ tự nguyện lao vào ngọn lửa tình để tự biến mình thành con người ngu muội vì tình chết vì tình.

Nàng cắn răng trên vào môi dưới.

Tử Linh nhìn Đường Thấm.

- Đến khi Tử Linh bước vào lưới tình, thì mới hiểu ra sức mạnh tình yêu mãnh liệt như thế nào? Tử Linh cũng trở thành con thiêu thân lao vào ngọn lửa tình giống như họ. Tử Linh biến mình thành kẻ si tình và cuồng si tình.

Nàng nấc nghẹn.

Đường Thấm ôm chặt lấy bờ vai nàng.

- Đường Thấm và Tử Linh sẽ cùng về quê, bỏ lại tất cả sau lưng mình.

Nàng gượng cười gật đầu.

- Tử Linh và Đường Thấm sẽ cùng nhau sánh bước về quan ngoại. Tử Linh đã từng nằm mộng thấy Đường Thấm và Tử Linh bên nhau tại vùng đất hoang sơ đó. Tại vùng đất hoang

sơ đó chẳng có ai quấy rầy Tử Linh và Đường Thấm. Chàng và Tử Linh sẽ sống trọn đời với nhau. Sẽ dâng tặng tất cả thời gian còn lại cho tình yêu.

Nàng khẽ buông tiếng thở dài. Cùng với tiếng thở dài đó, thể pháp Tử Linh rung nhẹ trong vòng tay Đường Thấm. Đường Thấm cảm nhận rõ mồn một hàn khí đã xuất hiện trên cơ thể Tử Linh.

Tử Linh nói:

- Tử Linh và Đường Thấm sẽ yêu nhau say đắm nhé.

Chàng gật đầu.

Tử Linh hỏi:

- Đường Thấm có yêu Tử Linh không?

- Ta yêu nàng. Giờ thì Đường Thấm đã hiểu Tử Linh. Khi ta hiểu được Tử Linh thì...

Nàng đưa tay bịt miệng chàng.

- Đừng nói những lời... Những lời đó.

Tử Linh đã bắt đầu ghen lời. Hơi thở nàng dồn dập hẳn lên. Nàng nhìn Đường Thấm bằng ánh mắt ngây dại.

- Đường Thấm đã hiểu tình yêu của Tử Linh, Tử Linh đã mãn nguyện lắm rồi.

Đối với một nữ nhân thì niềm hoan hỉ nhất chính là thấu hiểu của người mình yêu.

Nàng tựa vào ngực chàng. Nàng nhìn vào chốn hư vô.

- Nếu Tử Linh có ra đi, Đường Thấm đừng để lại một thứ gì của Tử Linh trên cõi đời này. Tử Linh là cung chủ Phù Vân cung, thì tất cả phải giống như Phù Vân.

- Tử Linh không đi đâu cả... mãi mãi Tử Linh sẽ ở bên cạnh Đường Thấm.

Nàng gật đầu.

- Vâng... Tử Linh sẽ mãi mãi ở bên Đường Thấm. Mãi mãi ở bên chàng dù trong bất cứ hoàn cảnh nào.

Nàng nắm chặt tay Đường Thấm nhìn lên chàng.

- Đường Thấm... chàng có tâm huyết tiêu hủy Tử Vong Kỳ. Nếu bây giờ Đường Thấm đi cùng với Tử Linh về quan ngoại sẽ bỏ ngay ý niệm đó.

- Đường Thấm đã bị nhan sắc của Tử Linh mê hoặc rồi sao?

- Đúng. Ta đã bị nhan sắc nàng mê hoặc, còn hơn thế nữa Đường Thấm muốn đáp lại chữ tình sâu nặng của Đông Phương Tử Linh.

Nụ cười héo hắt nở trên hai cánh môi của nàng.

- Bây giờ Tử Linh không muốn Đường Thấm từ bỏ tâm nguyện tiêu hủy Tử Vong Kỳ đầu. Ngọn kỳ bất nhân, bất nghĩa và bất đạo đó cần phải tiêu hủy đi.

Nàng từ từ buông tiếng thở dài rồi nhỏ nhẹ nói.

- Có một điều Tử Linh cầu xin Đường Thấm.

- Nàng nói đi.

- Chủ nhân Tử Vong Kỳ là Đông Phương Bách, bào huynh của Tử Linh. Nếu như chàng tha được thì tha. Bằng như không được...

Nàng buông tiếng thở dài.

- Số phận là như vậy.

- Đường Thấm hứa với Tử Linh.

Nàng bóp mạnh bàn tay Đường Thấm. Rồi ngẩng lên nhìn chàng.

- Tử Linh cảm thấy lạnh lắm rồi.

- Tử Linh... Đường Thấm phải làm sao bây giờ?

- Tử Linh muốn chàng ôm Tử Linh thật chặt. Tử Linh muốn có hơi nóng của chàng truyền qua Tử Linh.

Chàng gật đầu, ôm lấy Tử Linh thật chặt trong vòng tay của mình.

Đôi mắt to và ưu uất của Tử Linh từ từ ngầu đục lại.

Nàng nghẹn ngào nói:

- Tử Linh hạnh phúc lắm.

- Tử Linh...

Nàng nấc nghẹn một tiếng rồi nhìn Đường Thấm.

- Tử Linh và chàng đã từng ở bên nhau. Từng là đôi uyên ương thật đẹp trong lưới tình mênh mông. Chúng ta đã từng có dấu tình với nhau phải không?

- Đường Thấm sao có thể quên được dấu tình giữa ta với nàng. Dấu tình đó đẹp lắm. Không có gì trên thế gian này khả dĩ sánh bằng.

Nàng úp mặt vô ngực Đường Thấm, người run nhè nhẹ. Tử Linh từ từ ngẩng mặt nhìn lên rồi nói:

- Đường Thấm... Hãy cho Tử Linh tìm lại dấu tình cùng với chàng. Hãy hôn Tử Linh đi.

Đường Thấm gật đầu.

Đường Thấm cúi xuống áp môi mình lên hai cánh môi nhợt nhạt của Tử Linh. Đôi tay mềm của nàng bá lấy cổ chàng. Hai mắt nàng từ từ ấm lại. Nụ hôn của chàng và nàng kéo dài chẳng được bao lâu thì vòng tay của Tử Linh thả lỏng dần và cuối cùng rũ xuống. Nàng đã trút hồn ra khỏi thể xác để đem theo dấu tình mà nàng đã vừa có được lại vội vã phải ra đi từ biệt nó. Trái tim Đường Thấm quặn thắt lại. Chàng ôm ghì lấy thể pháp còn chút hơi nóng và đang lạnh dần ra của Tử Linh.

- Tử Linh... Đông Phương Tử Linh.

Chàng gục đầu xuống ngực Tử Linh.

Có một nỗi đau xé toạc trái tim và khối óc của Đường Thấm. Đúng hơn có một ngọn trủy thủ tàn nhẫn và vô tình đâm thẳng vào trái tim chàng.

- Đường Thấm yêu nàng... ta yêu nàng.

Mặc dù đã thốt ra lời nói đó nhưng trái tim chàng vẫn buốt nhói đau đớn không một bút mực nào khả dĩ biểu cảm được sự đau đớn bên trong Đường Thấm.

- Đường Thấm đã hiểu Tử Linh. Ta đã hiểu rằng.

Chàng thốt ra lời nói đó với cảm giác quặn nhói nơi trái tim mình.

- o O o -